ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V. R.,** zast. Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 8. 2018, č. j. CPR-10871-2/ČJ-2018-930310-V241 a č. j. CPR-10871-3/ČJ-2018-930310-V241, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 10. 2018, č. j. 17 A 118/2018 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 25. 1. 2018 proběhla v areálu společnosti Integrated Micro – Electronics Czech Republic s.r.o., v obci Třemošná (dále jen „Integrated Micro – Electronics Czech Republic“), kontrola zaměřená na nelegální zaměstnávání cizinců. Při kontrole bylo zjištěno, že zde pracuje i žalobce. Společnost Integrated Micro – Electronics Czech Republic uvedla, že žalobce byl vyslán polskou společností KAPROZ SP. Z O.O, se sídlem Lubelska 368/43, Lubartów (dále jen „KAPROZ“), a v jejich společnosti byl zaměstnán prostřednictvím pracovní agentury COPRA Luc. s.r.o., se sídlem Sídliště Svákov 710, Soběslav (dále jen „COPRA Luc“). Žalobce se prokázal cestovním dokladem Ukrajiny,

který obsahoval polské pobytové vízum typu „D“. Žalobce nedoložil povolení k zaměstnání na území České republiky. Příslušníci Policie České republiky žalobce proto zajistili.

[2] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 2. 2018, č. j. KRPP-15036-23/ČJ-2018-030022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dva roky. Samostatným rozhodnutím z téhož dne mu byla zároveň uložena povinnost uhradit náklady řízení. Odvolání proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně žalovaná v záhlaví označenými rozhodnutími (dále jen „napadená rozhodnutí“) zamítla.

[3] Proti napadeným rozhodnutím podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Souhlasil s posouzením žalované, že na základě obsahu správního spisu je prokázáno, že činnost žalobce u společnosti Integrated Micro – Electronics Czech Republic naplňovala znaky závislé práce. Stejně tak vzal za prokázané, že se nejednalo o přeshraniční poskytování služeb, jelikož žalobce byl zaměstnán ve společnosti Integrated Micro – Electronics Czech Republic, jehož vedoucí zaměstnanec mu přiděloval práci. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalované, že žalobce naplnil znaky protiprávního jednání pro správní vyhoštění, jelikož byl na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalovaná taktéž jasně odůvodnila, proč nelze v případě žalobce aplikovat výjimku podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) a správně doplnila úvahy správního orgánu I. stupně, že se nejedná o poskytování služeb. Krajský soud dále s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, publ. pod č. 3713/2018 Sb. NSS, uvedl, že jelikož byl žalobce hned po uzavření smlouvy s polskou společnosti KAPROZ přemístěn do České republiky, nevykonával svou hlavní činnost u polského zaměstnavatele, ale vykonával činnost naplňující znaky závislé práce u společnosti Integrated Micro – Electronics Czech Republic. Nelze proto předpokládat, že se žalobce po uplynutí doby „vyslání“ vrátí zpět na polský pracovní trh. Nejednalo se o dočasné vyslání pracovníka ve smyslu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Společnost Integrated Micro-Electronics vedla žalobci docházku, přidělovala a kontrolovala práci, kterou vykonával v její prospěch. Na to společnost KAPROZ neměla žádný vliv, a proto fakticky fungovala pouze jako agentura práce. Žalobce nebyl oprávněn vykonávat práci na území České republiky na základě polského víza a pracoval na území České republiky bez pracovního povolení. Není relevantní, že práce žalobce byla zprostředkována pro společnost Integrated Micro-Electronics další společností COPRA Luc. Rozhodnutí žalované o povinnosti nahradit náklady řízení o správním vyhoštění napadl žalobce pouze v obecné rovině, přičemž krajský soud neshledal žádné pochybení, které by musel zkoumat z úřední povinnosti.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit, a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[5] Stěžovatel trvá na tom, že práci na území České republiky vykonával oprávněně, a brojí proti názoru krajského soudu, že na posuzovaný případ nelze aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti (ve spojení se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb). Stěžovatel je zaměstnancem polského zaměstnavatele KAPROZ SP. Z O.O. a do České republiky byl vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost ODRYDAS s.r.o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Důkazy opakovaně předkládané stěžovatelem na podporu aplikace výjimky v jeho případě nebyly správním orgánem provedeny. Soulad postupu zaměstnavatele stěžovatele s právem Evropské unie potvrdila i Evropská komise. V obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě. Krajský soud stavěl své závěry na výpovědi stěžovatele, který však obchodní ani smluvní vztahy zúčastněných společností nezná.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že řízení o správním vyhoštění bylo vedeno v souladu se zákonem a její posouzení má oporu ve spisovém materiálu, na který dále odkazuje. Odkazuje i na své vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] V prvé řadě Nejvyšší správní soud uvádí, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. stěžovatel nijak nekonkretizoval. Nejvyšší správní soud ani z úřední povinnosti nezjistil, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný nebo

řízení před soudem bylo zatíženo vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Z obsahu spisu se nepodává, že by stěžovatel před krajským soudem důvodně vytýkal, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, postrádá oporu ve spisech nebo je s nimi přímo v rozporu, případně že by byla porušena zákonná procesní pravidla pro její zjišťování. Argumentace stěžovatele na podporu tohoto stížního bodu zcela chybí.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením důvodnosti námitky nesprávného právního posouzení krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s].

[12] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců „[p]*olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval* ".

[13] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti: „[P]*ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*".

[14] Jak správně uvedl již krajský soud, otázkou vysílání státních příslušníků Ukrajiny, kterým bylo uděleno polské vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území České republiky, polským zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky, aniž by kdy pro polského zaměstnavatele pracovali, se zabýval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31. Pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie dospěl k závěru, že „[v]*ýjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.*"

[15] V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel přicestoval přes Slovensko do Polska, kde pobýval asi 14 dnů ve městě Lubartov. V Polsku nepracoval, ačkoliv tam měl domluvenou práci. Na místě obdržel podklady od koordinátora pracovní agentury. Uvedl, že v Polsku práce nebyla, a proto jej spolu s dalšími pracovníky koordinátor přepravil do České republiky. V Horní Bříze na ubytovně byl informován, že bude pracovat pro společnost Integrated Micro – Electronics Czech Republic, kam nastoupil dne 20. 12. 2017. Práci mu zadával a kontroloval Ondra, zaměstnanec Integrated Micro – Electronics Czech Republic. Zálohy na mzdu mu vyplácel koordinátor společnosti Copra Luc, Saša. Stěžovatel doložil, že společnost ODRYDAS s.r.o. dne 3. 1. 2018 prostřednictvím datové schránky odeslala Úřadu práce ČR - krajská pobočka v Plzni jako přílohu své datové zprávy „přihlášku" stěžovatele – informaci o nástupu zaměstnání. Ze

spisového materiálu však dále vyplývá, že stěžovatel byl dne 25. 1. 2018 kontrolován nikoliv u společnosti ODRYDAS s.r.o., ale u společnosti Integrated Micro - Electronics Czech Republic, která zároveň na základě čipového systému od 2. 1. 2018 vedla evidenci odpracovaných směn stěžovatele, což doložila výkazem.

[16] Nejvyšší správní soud proto dospěl ve shodě s krajským soudem k názoru, že žalovaná správně posoudila, že od 2. 1. 2018 do 25. 1. 2018 stěžovatel vykonával závislou práci u společnosti Integrated Micro – Electronics Czech Republic a nejednalo se o přeshraničniční poskytování služeb, a to i přes formální zastření této skutečnosti na základě uzavřených smluvních vztahů (pracovní smlouva uzavřená mezi KAPROZ a stěžovatelem, smlouva o poskytování přeshraničních služeb mezi KAPROZ a společností ODRYDAS s.r.o.). KAPROZ fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovateli pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatel svou hlavní činnost neprovozoval ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že žalovaná správně posoudila, že v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatele představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek společnosti KAPROZ nebo že by k němu došlo ve srovnatelné situaci (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 – 31). Není tedy pravdou, že by krajský soud a žalovaná otázku aplikace § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nesprávně posoudily a ve svých závěrech vycházely ze skutečností, které nemají oporu ve spisech nebo jsou s nimi v rozporu, tedy pouze ze zjištění, že stěžovatel v Polsku delší dobu nepobýval, jak namítá v kasační stížnosti.

[17] Krajský soud v bodech 7 až 12 napadeného rozsudku obsáhle a podrobně rekapituloval skutečnosti, které zjistil ze správního spisu, a v bodě 18 je pečlivě vyhodnotil. Smlouvu o poskytování služeb uzavřenou mezi KAPROZ a ODRYDAS s. r. o., o níž stěžovatel tvrdí, že ji žalovaná v napadeném rozhodnutí nevzala v potaz, ačkoliv ji jako důkaz navrhoval, žalovaná i krajský soud správně vyhodnotily tak, že nemohla vést ke zjištění, že v případě stěžovatele byly splněny podmínky pro aplikaci výjimky dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Žádné další důkazy, které by mohly vést ke zjištění, že v jeho případě byly splněny podmínky pro aplikaci výjimky dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, stěžovatel v kasační stížnosti (ani předtím v žalobě) nekonkretizoval. Obecně jistě platí, že v obchodních vztazích nelze vyloučit, že v důsledku nižší vytíženosti zaměstnavatele je nově přijatý zaměstnanec ihned vyslán k výkonu práce v jiném členském státě. Ve stěžovatelově případě se však jedná o tvrzení zcela zobecňující, neprokázané, a navíc nové, v žalobě neuplatněné (proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné). Na danou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když vydala rozhodnutí o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[18] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že je si vědom, že krajský soud v napadeném rozsudku výslovně nevypořádal námitku ohledně vyjádření Evropské komise. Aby se však mohlo jednat o vadu řízení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozsudku, musela by taková vada ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, že ze správního spisu,

jehož součástí bylo i uvedené sdělení Evropské komise, krajský soud vycházel. Právní posouzení stěžovatelova případu provedené krajským soudem zahrnuje i rozlišení různých situací, které při vysílání pracovníků do jiné členské země, než je ta, kde má zaměstnavatel sídlo, vznikají. Krajský soud na základě judikatury Nejvyššího správního soudu vysvětlil, za jakých podmínek představuje vyslání pracovníků (poskytnutí pracovní síly) službu, jejíž volný pohyb je unijním právem zaručen, a kdy naopak výjimku z povinnosti mít pracovní povolení aplikovat nelze. Vypořádal tak vlastně i odkaz na vyjádření Evropské komise předložené stěžovatelem, jež pouze obecně, bez vztahu ke stěžovateli, popisuje, kdy lze vyslat pracovníky na území jiného členského státu, aniž by tam museli získat pracovní povolení. Dílčí nedostatek odůvodnění krajského soudu proto nemá vliv na závěry napadeného rozsudku, které se stěžovateli prostřednictvím námitek obsažených v kasační stížnosti nepodařilo zpochybnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná netvrdila, že by jí nad rámec její běžné činnosti jakékoli náklady vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2019

JUDr. Karel Šimka

předseda senátu